

РЕШЕНИЕ

№ 2622

гр. София, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Мария Стоева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1174** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания / ЗАНН/ във връзка с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/.

Образувано е по касационна жалба на ЕТ „ Габриела Тодорова – Солар“ срещу решение № 4842 от 08.12.2022 г. по анд № 13029/2022 г. по описа на СРС, НО, 104 с-в. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 12/23.09.2022 г. на изпълнителния директор на Агенцията за устойчиво енергийно развитие, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за административно нарушение по чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ във вр. чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16-1117 от 14.10.2011 г.

С депозираната касационна жалба се поддържа, че решението е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че неправилно съдът е приел, че не е налице нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди, че описанието на нарушението в наказателното постановление е със степен на конкретизация, непокриваща минималните процесуални стандарти за организиране на адекватна защита, като в тази връзка поддържа, че контролните органи са извършили недопустимо смесване на два вида документи: заявление за издаване на гаранция и заявление за издаване и прехвърляне на гаранция. Сочи, че в текста на атакуваното наказателно

постановление двата документа са посочени в условията на алтернативност, т.е., самият наказващ орган не е формулирал ясна обвинителна теза – неподаването на кой вид заявление е инкриминирано. Липсата на подобно твърдение според жалбоподателя не позволява организиране на адекватна защита, както и провеждането на надлежен съдебен контрол. Поддържа, че в наказателното постановление като кумулативно нарушени се сочат разпоредбите на чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ и на чл. 4, ал. 3, т. 2 от наредба № РД-16-1117/14.10.2011 г., а доколкото цифровата квалификация е формулирана не чрез привръзка между сочените норми, а посредством кумулативност, то актуален е въпросът за приложимостта на чл. 18 ЗАНН и за налагане на една санкция за две нарушения, което нееднократно съдебната практика е коментирала в контекста на съществените процесуални нарушения. Сочи, че първата от цитираните норми касае задължението за подаване на заявление за издаване на гаранции за произход, а втората регламентира срока за това, съответно е налице противоречие в обвинителната теза на административнонаказващия орган и по въпроса в какво се твърди да се състои противоправното бездействие на производителя – в неподаване на заявление изобщо или в неподаването му в срок. По тези съображения прави искане за отмяна на обжалваното решение на Софийския районен съд и за постановяване на решение, с което да се отмени наказателно постановление № 12/23.09.2022 г. Претендира разности по делото.

Ответникът, редовно уведомен, не е представил отговор на касационната жалба.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата, като претендира за отмяна на първоинстанционното решение като незаконосъобразно по изложените в жалбата основания.

Ответникът, чрез юрк. П., оспорва жалбата, като счита, че обжалваното решение и наказателното постановление следва да се оставят в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба.

Административен съд София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от активно легитимирано лице и в законоустановения срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд правилно и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за установено от фактическа страна, че жалбоподателят ЕТ „Габриела Тодорова – Солар“ е производител на енергия от възобновяем източник с обща инсталирана мощност над 30 Kw и е следвало да подаде пред А. заявление за издаване и прехвърляне на гаранции за произход на енергията, произведена за месец юни 2021 г. от енергиен обект ФТЕЦ „Вещица“, находящ се в област В., [община], [населено място], УПИ VI-102, кв.18, ПИ 0090009 и ПИ 009036, с обща инсталирана мощност 0,1128 MW, не по-късно от 31.07.2021 г. Заявлението е подадено на 09.07.2022 г., за което е съставен акт за установяване на административно нарушение. Въз основа на съставения акт изпълнителния директор на Агенцията за устойчиво енергийно развитие е издал обжалваното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна и след преценка на събраните по делото доказателства Софийският районен съд е формирал обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Приел е, че в случая е спазен и материалният закон, като описаното нарушение е подведено под съответната санкционна разпоредба.

Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, като във връзка с изложеното в касационната жалба следва да се посочи, че Софийският районен съд е изложил достатъчно ясни мотиви относно установените по делото факти от значение за съставомерността на нарушението, както и за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, гарантиращи правото на защита на наказаното лице.

Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Фактическите констатации, описани в тях, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито на формираните правни изводи.

Не се споделя от настоящата инстанция и становището на жалбоподателя, че наказателното постановление е издадено в противоречие с изискванията по см. на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН относно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават.

Видно от съдържанието на процесните акт за установяване на административно нарушение № 449 от 25.08.2022 г. и наказателно постановление № 12 от 23.09.2022 г., актосъставителят и наказващият орган са изпълнили задълженията си чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН за детайлно описание на вмененото на наказаното лице нарушение по чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

Съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗЕВИ гаранция за произход се издава на производител за произведено стандартно количество енергия от 1 MWh, важи за срок 12 месеца от производството на съответната единица енергия и съдържа най-малко следната информация: възобновяемия източник, използван за производство на енергията; началната и крайната дата на производство на енергията от възобновяеми източници; вид на произведената енергия; наименование, местоположение, вид и обща инсталирана мощност на енергийния обект, където енергията е била произведена; използвани схеми за подпомагане; дата на въвеждане на енергийния обект в експлоатация; дата и място на издаване; уникален идентификационен номер, а според ал. 8 на цитираната норма за изкупената електрическа енергия по чл. 31, ал. 5, т. 1 производителите заявяват издаване на гаранции за произход и ги прехвърлят на обществения доставчик, съответно на крайния снабдител.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредба № РД-16-1117 от 14.10.2011 г. за условията и реда за издаване, прехвърляне, отмяна и признаване на гаранциите за произход на енергията

от възобновяеми източници, гаранции за произход на произведената енергия от възобновяеми източници се издават въз основа на заявление от производителя, независимо дали той подлежи на лицензиране по Закона за енергетиката, като ал. 3, т. 2 предвижда, че заявлението се подава в А. по образец съгласно приложението след изтичане на календарния месец, в който е произведена енергията, но не по-късно от един календарен месец след месеца, в който енергията е произведена - от производители извън тези по т. 1.

Съгласно чл. 64, ал.1 ЗЕВИ на производител на електрическа енергия от възобновяем източник, който не изпълни задължението си по чл. 34, ал. 8, се налага глоба от 300 до 3000 лв. или имуществена санкция в размер от 500 до 10000 лв.

Неоснователно е възражението в жалбата, че не е конкретизирано в наказателното постановление дали не е подадено заявление за издаване на гаранции или заявление за издаване и прехвърляне на гаранции. В тази връзка следва да се посочи, че единствено от задълженото лице зависи кой вид заявление ще подаде, доколкото цитираните по-горе текстове предвиждат задължение за подаване на първото по вид заявление – за издаване на гаранции, като, същевременно, чл. 9 от Наредбата, който урежда изкупуването на възобновяемата електрическа енергия, предвижда, че електрическата енергия от възобновяеми източници се изкупува от обществения доставчик, съответно крайните снабдители. Гаранциите за произход се прехвърлят на изкупилия електрическата енергия по ал. 1 обществен доставчик или краен снабдител в срок до дванадесет календарни месеца след месеца, в който електрическата енергия е произведена от производителите по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници или два календарни месеца след месеца, в който електрическата енергия е произведена - от производители извън тези по т. 1, а ал. 3 на този текст предвижда, че прехвърлянето на гаранция за произход може да бъде заявено в заявлението по чл. 4, ал. 3 едновременно със заявеното издаване. В този смисъл самият производител на енергия от възобновяеми източници има възможността да подаде едно от двата вида заявления, съответно съдът приема, че в този смисъл правилно в АУАН и НП е описано изчерпателно за какво нарушение се касае и какво задължение не е изпълнил едноличният търговец. Така описаното словесно нарушение напълно отговаря на критериите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и оплакванията в обратната насока са неоснователни.

Отделно от горното, не се подкрепя от данните по делото възражението на жалбоподателя, че в наказателното постановление се сочат като кумулативно нарушени разпоредбите на чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ и на чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16-1117/14.10.2021 г., доколкото в процесното наказателно постановление цифровата квалификация на нарушението е формулирана чрез привръзка между цитираните норми.

Жалбоподателят не оспорва фактите, а и при така възприетата фактическа обстановка по несъмнен начин се доказва извършването на вмененото на жалбоподателя нарушение, доколкото за произведената през месец юни 2021 г. енергия от възобновяеми източници е следвало да подаде заявление за издаване на гаранции или заявление за издаване и прехвърляне на гаранции не по-късно от 31.07.2021 г. Като не е сторил това в този срок, жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение.

При това положение настоящата инстанция споделя и формирания от районния съд извод, че правилно административнонаказващият орган е определил санкционната

норма и е наложил съответната санкция в предвидения от закона минимален размер. Съдът намира, че процесният случай не може да се определи като маловажен и да се приложи чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното нарушение е с типичната за вида си обществена опасност и не разкрива по-ниска степен на засягане на обществените отношения от този тип. В този смисъл без значение е обстоятелството дали са настъпили вреди от деянието или не, доколкото самото нарушение е формално и не предвижда настъпване на вредоносни последици.

При тези съображения настоящият съдебен състав намира, че Софийският районен съд правилно е потвърдил наказателното постановление, поради което атакуваното решение следва да бъде оставено в сила.

Независимо от изхода на спора, на ответника не следва да се присъждат разноски, тъй като не претендира такива за настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4842 от 08.12.2022 г. по анд № 13029/2022 г. по описа на СРС, НО, 104 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.